

Skrčili se za spleť křoví a Wren se dotkla prstenu duchotepců, zesilovače, který jí poskytoval magii přesahující její nejdivočejší představy. Magii, která ovládala duchy i rozdrčené kosti.

Uši jí naplnilo odporné lámání živých kostí. Velmi dobře ten zvuk znala. Zavřela oči, ale obraz strážcovy tváře uvnitř kobky, výraz zděšení a zmatku v jeho rysech, jak si svírá paži, jí před potemnělými víčky zůstával dál.

Mohla by to udělat znovu. Setřást své pronásledovatele. Ukázat otci, kam to vedlo, když ji odmítl poslechnout.

Jenomže Wren ho znala. Po takové ukázce moci by jen ještě víc zatoužil po ní a jejím spojení s pramenem.

Ne, budou dělat to, co dělali celou noc.

Skrývat se.

„Možná jsme si měli udělat čas a varovat velitele,“ řekl tlumeně Leo, sotva popadající dech. „Říct mu, že lord tepec Vance Graven, dědic Kostěného rodu, je lhář, vrah a zrádce. Možná by své vojáky tak ochotně nenabízel.“

Wren napadlo totéž. Mohli se zachránit před pronásledováním, nebo si dokonce zajistit pomoc a spojence, nemluvě o spravedlnosti.

Ani jeden z nich tří však příliš nedůvěřoval těm, kteří byli u moci. Možná vážně *mohli* získat pomoc ve své snaze zničit pramen a zastavit druhé Železné povstání – nebo *invazi*, jak to nazval Julian –, ale taky mohli skončit u výslechu, ve vězení... nebo ještě hůř.

Složitě spiknutí, které Wren odhalila mezi Vancem, regentem Železné citadely a Královnou mrtvol, sahalo hlouběji, než tušila. Nelíbilo se jí pomýšlení, že třeba zjistí, kam až vede.

„To by k ničemu nebylo,“ poznamenala zachmuřeně. „Otec by se po něm stejně jen vozil, lhal by a manipuloval, dokud by nedostal, co chce.“

„To zní povědomě,“ zašeptal Julian. Byli od sebe jen pár centimetrů a Wren ho slyšela.

Zatnula zuby. Za celý večer nepromluvil ani slovo; cítila, že jeho mlčení je zlé, ovšem ani uštěpačné poznámky nenaznačovaly zrovna dobrý vývoj.

Podívala se jeho směrem, ale zaznamenala pouze jeho chladný profil, bledý a vzdálený jako měsíc. Vypadal hrozivě a nedotknutelně. Na hlavě měl prilbu a od hlavy až k patě ho pokrývalo lesklé černé brnění. Až na to, že ona se ho *dotkla*, políbila ho na rty a prohrabala mu rukama vlasy. Připadalo jí to hrozně dávno.

Vzdálené hřmění hlídky, které se v noci ozývalo jako blížící se bouře, změnilo směr a zesílilo.

Julian vedle ní se napjal, také si toho všiml.

„Musíme sebou pohnout,“ naznala Wren. Už dávno minuli paliádu, a přestože tajně doufala, že bariéra zafunguje jako hranice, kterou hlídka nepřekročí, nestalo se tak. Což znamenalo, že honička může trvat ještě několik hodin.

Nebo i dní.

„Kam?“ zeptal se Leo a prohlížel si bezútěšnou krajinu.

Háj stromů, mezi nimiž se prve ukryli, když Julian a ostatní únosci zaútočili na Zed, ležel příliš daleko a pukliny a jeskyně rozestě po krajině bylo ve tmě těžké rozpoznat.

„Tam,“ řekla Wren a vyrazila zpoza křoví, čímž přinutila ty dva, aby ji následovali.

Svezli se na zem za hromadu kamenů, museli ležet na břiše. Když se Wren ohlédla na vzdálenou hlídku, uviděla něco, z čeho se jí sevřelo srdce.

Měli s sebou *kostitepce*.

Nedalo se poznat, kdo to je, avšak kostěná zbroj byla nezaměnitelná.